

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8Sžo/181/2015                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1014200114                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.09.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jaroslava Fúrová         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:1014200114.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobkyne: O. N., bytom E. XX, U. A., zastúpenej JUDr. Janou Štulajterovou, advokátkou so sídlom Gajova 13, Bratislava, proti žalovanému: Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Trnavská cesta 52, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. OLP/8304/2013 zo dňa 25. novembra 2013, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 15/2014-64 zo dňa 02. júla 2015, jednohlasne, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 15/2014-64 zo dňa 02. júla 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 1S 15/2014-64 zo dňa 02. júla 2015 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OLP/8304/2013 zo dňa 25. novembra 2013, ktorým odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva Bratislava č. OOD/9827/2013 zo dňa 01. októbra 2013, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou zo spáchania priestupku na úseku verejného zdravotníctva podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“), ktorého sa dopustila tým, že nezabezpečila ako zákonný zástupca svojho dieťaťa K. N. jej povinné očkovanie v 3., 5. a 11. mesiaci života proti záškrtu, tetanu, čiernemu kašľu, prenosnej detskej obrne, vírusovému zápalu pečene typu B, invazívnym hemofilným nákazám, pneumokokovým invazívnym ochoreniam, za ktorý priestupok jej bola uložená pokuta vo výške 66 €. Zároveň jej podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a § 1 písm.

a/ vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z. z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupku bola uložená povinnosť zaplatiť trovy konania o priestupku v sume 16 €.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že námietky uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia a postup žalovaného, ako aj preskúmané rozhodnutie boli v súlade so zákonom. Konštatoval, že žalobkyňa tým, že odmietla dať zaočkovať maloleté dieťa, dopustila sa ako zákonný zástupca dieťaťa podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z. z. priestupku, za ktorý správny orgán oprávnene uložil sankciu v primeranej výške. K uloženej pokute uviedol, že táto bola v žalobou napadnutom rozhodnutí riadne odôvodnená, ako aj primeraná k spáchanému priestupku. Mal za to, že rozhodnutia vyhotovené žalovaným, ako aj správnym orgánom prvého stupňa sú v súlade s § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), nakoľko spĺňali formálne a materiálne znaky správneho rozhodnutia.

Vyslovil, že povinnosť týkajúca sa povinného očkovania, vymedzená zákonom č. 355/2007 Z. z., nie je dostatočne špecifikovaná a neustanovuje kedy a aké očkovanie je povinné. Povinné očkovanie nadobúda svoj reálny obsah až po stanovení konkrétnych podmienok jeho realizácie. Spôsob vykonávania očkovania, jeho druhy a kontrolu očkovania v Slovenskej republike definuje vyhláška Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 585/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prevencii a kontrole prenosných ochorení (ďalej len „vyhláška č. 585/2008 Z. z.“). Vyhláška tak, ako všeobecne záväzný právny predpis nižšej právnej sily, určuje povinnosť fyzických osôb podrobiť sa povinnému očkovaniu po dosiahnutí určitého veku.

Súd prvého stupňa sa stotožnil so žalovaným v tom zmysle, že žalobkyňa ako rodič maloletého dieťaťa tým, že nezabezpečila plnenie povinností uložených § 51 ods. 1 písm. d/ a ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z. v spojení s § 5 ods. 3 a § 6 ods. 1, ods. 2 vyhlášky č. 585/2008 Z. z., keď odmietla dať zaočkovať svoju maloletú dcéru K. N., dopustila sa ako zákonný zástupca dieťaťa podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z. z. priestupku, za ktorý je možné uložiť pokutu.

Následne upriamil pozornosť na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to na jeho rozsudok sp. zn. 2Szd/1/2013 zo dňa 16. apríla 2013, z ktorého vyplýva právny názor: „...Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žalobkyňa tým, že odmietla dať zaočkovať maloletú D., dopustila sa ako zákonný zástupca dieťaťa podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z. z. priestupku, za ktorý správny orgán oprávnene uložil sankciu...“.

V tejto súvislosti ďalej upozornil aj na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Solomakhin proti Ukrajine.

Ďalej poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, nález č. k. PL ÚS 10/2013-146 zo dňa 10. decembra 2014, z ktorého vyplýva právny názor: „...Ústavný súd Slovenskej republiky skonštatoval, že v prípade právnej úpravy povinného očkovania je samotná povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu uložená všetkým fyzickým osobám v § 51 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, teda zákonom. Podzákonný predpis - vyhláška č. 585/2008 Z. z. upravujúca prevenciu a kontrolu prenosných ochorení - je vydaný na základe zákonného splnomocnenia v § 62 písm. a/ zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, ktoré je dostatočne presné a určité a ústavne akceptovateľným spôsobom splnomocňuje ministerstvo zdravotníctva na vydanie podzákonného vykonávacieho právneho predpisu v konkrétnej oblasti. Avšak tento podzákonný predpis už neustanovuje povinnosť podrobiť sa povinnému očkovaniu, ale len konkretizuje problematiku upravenú v podstatných rysoch samotným zákonom.

Právna úprava povinného očkovania na zákonnej úrovni v spojení s podzákonným vykonávacím právnym predpisom však pamätá na zdravotné kontraindikácie dieťaťa (resp. osoby povinnej podrobiť sa povinnému očkovaniu). V týchto prípadoch § 12 ods. 2 písm. d/ v spojení s § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v spojení s § 13 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 585/2008 Z. z. upravujúcej prevenciu a kontrolu prenosných ochorení neupravuje povinnosť podrobiť sa povinnému

očkovaní, resp. ukladá povinnosť lekára vykonávajúceho povinné očkovanie zohľadňovať pred povinným očkovaním prípadné známe zdravotné kontraindikácie. Rovnako nie je možné ustáliť a mať za preukázaný všeobecný negatívny vplyv očkovania na ľudí. Naopak, ako už ústavný súd prezentoval, je preukázaný pozitívny vplyv povinného očkovania na predchádzanie vzniku a šírenia prenosných a smrteľných ochorení, napr. aj úplnou eradikáciou pravých kiahní.

Miera uspokojiteľnosti verejného záujmu na ochrane života a zdravia obyvateľstva predchádzaním vzniku a šíreniu prenosných smrteľných ochorení je pri povinnom očkovaní podstatná, pretože ide o najefektívnejší postup ako nielen priamo predchádzať vzniku a šíreniu prenosných smrteľných ochorení, ale aj postup, ktorým preukázateľne možno úplne eradikovať prenosné smrteľné ochorenia. V prípade upustenia od povinného očkovania neexistuje porovnateľne účinný spôsob predchádzania vzniku a šíreniu prenosných smrteľných ochorení...“.

Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej uviedol, že: „Nemožno teda dospieť k záveru, že povinné očkovanie v zmysle § 51 ods. 1 písm. d/ a § 62 písm. a/ zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a § 6 vyhlášky upravujúcej prevenciu a kontrolu prenosných ochorení je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, a preto návrhu Krajského súdu v Nitre nevyhovelo, z čoho vyplýva súladnosť napádaných ustanovení s Ústavou Slovenskej republiky...“.

Súd prvého stupňa po posúdení právnych predpisov, judikatúry ESLP, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 10/2013-146 zo dňa 14. decembra 2014 uviedol, že na území Slovenskej republiky sa zachoval systém starostlivosti o deti v primárnej starostlivosti, tzn. že máme okrem všeobecných lekárov pre dospelých aj pediatrov v ambulanciách a aj priamo v teréne. Zdravotnou starostlivosťou o maloleté deti je pokryté celé územie Slovenskej republiky. Znamená to, že všetky deti sú vedené v evidencii a je zabezpečené, aby každý pediater mal svoju databázu detí. Pediater musí vedieť, ktoré dieťa nepišlo na očkovanie. Evidencia je veľmi prísna a epidemiológmi pravidelne kontrolovaná. Dnešná populácia nemá vedomosť o ochoreniach, proti ktorým sa na území Slovenskej republiky a v Európe očkuje.

Ďalej uviedol, že Slovenská republika sa od roku 1986 riadi jednotným imunizačným programom. Jeho cieľom je znížiť až eliminovať výskyt infekčných ochorení dôsledným zabezpečením imunizácie najmä detskej populácie. Ide o flexibilný program, ktorý sa vyvíja a mení podľa aktuálnej epidemiologickej situácie, odporúčaní Svetovej zdravotníckej organizácie, Európskeho centra pre prevenciu a kontrolu prenosných ochorení a nových medicínskych poznatkov. V súčasnosti sa v Slovenskej republike detská populácia povinne očkuje proti desiatim prenosným ochoreniam. Dosiahnutie vysokej úrovne zaočkovanosti populácie je základnou podmienkou pre udržanie veľmi dobrej epidemiologickej situácie vo výskyte ochorení preventabilných očkovaním. Rodičia, ktorí neumožnia aby ich dieťa bolo zaočkované napriek lekárskeym odporúčaniam a zákonnej povinnosti, zbavujú dieťa jeho práv na zdravie. Odmietnutím očkovania rodič nevystavuje riziku ochorenia len vlastné dieťa, ale zároveň aj ďalšie deti vnímavé voči infekcii, ktoré nemôžu byť zaočkované zo zdravotných dôvodov. Niektorí rodičia maloletých detí majú negatívny postoj preto, že už nepoznajú tieto choroby a neuvedomujú si možnosť vypuknutia epidémie nerešpektovaním povinného očkovania. Ukazuje sa, že ak sa prestane očkovať, môžu sa ochorenia znovu vracieť, a potom by zvládnutie epidemiologickej situácie bolo oveľa ťažšie.

V tejto súvislosti krajský súd poukázal na to, že domnelé právo jednotlivca nepodrobiť sa povinnému očkovaní nemožno povýšiť nad právo iných fyzických osôb byť chránený pred šírením nákazlivých chorôb. Každé dieťa má právo na zdravý psychický a fyzický vývoj, ktorý je garantovaný aj Dohovorom o právach dieťaťa, a týmto aj právo byť chránené očkovaním pred prenosnými ochoreniami. Povinné očkovanie v Slovenskej republike je preto dostupné pre všetky deti a je plne hrazené z verejného zdravotného poistenia. Štát, rodičia alebo zákonní zástupcovia dieťaťa majú povinnosť dieťaťu toto právo zabezpečiť. Ochrana dieťaťa pred prenosnými ochoreniami očkovaním je právom dieťaťa, ktoré mu nesmie odoprieť ani jeho rodič, ani jeho zákonný zástupca len na základe ich subjektívneho posúdenia.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa prostredníctvom právnej zástupkyne v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/15/2014-64 zo dňa 02. júla 2015, prípadne mu vec vrátil na ďalšie konanie a preskúmanie správnosti rozhodnutia žalovaného. Namietala, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že napriek prevládajúcej judikatúre v tomto zmysle sa nemôže stotožniť s takouto interpretáciou Ústavy Slovenskej republiky a Listiny základných práv a slobôd a označila napadnuté rozhodnutie žalovaného za rozhodnutie prijaté v rozpore s čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky a čl. 7 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Ďalej uviedla, že uloženie povinnosti v podzákonnom právnom predpise, ktorým je v tomto prípade vyhláška č. 585/2008 Z. z., je dovolené len vtedy, ak zákonné splnomocnenie umožňujúce ukladanie povinnosti v podzákonnej norme má náležité kvality, t.j. jednoznačne vymedzí hranice, v ktorých je podzákonná úprava prípustná. Vyjadrila presvedčenie, že zákonným splnomocnením v § 62 zákona č. 355/2007 Z. z. neboli stanovené žiadne medze, v ktorých by sa podzákonná normotvorba mala pohybovať. Mala za to, že súčasná právna úprava poskytuje správnym orgánom úplne neobmedzený priestor pre úvahu, ktoré druhy vakcinácie zaradí medzi tie, na ktoré sa bude povinnosť podrobiť sa očkovaniu vzťahovať.

Poukázala na odlišné stanovisko sudkyne Kateřiny Šimáčkové k výroku i k odôvodneniu nálezů pléna Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 19/14 zo dňa 27. januára 2015. Samotný nález prijatý väčšinou pléna Ústavného súdu Českej republiky je založený na rovnakých argumentoch ako nález pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 10/2013-146 zo dňa 10. decembra 2014 a zákonná úprava očkovania i súvisiacich práv a povinností je v Českej republike skoro identická s úpravou slovenskou. V odlišnom názore českej ústavnej sudkyne Kateřiny Šimáčkovej sa uvádza: „Nejjednodušší a základní protiústavnost spatřuji v porušení výhrady zákona, stanovené v čl. 7 odst. 1 Listiny, který jednoznačně stanoví, že zásah do tělesné integrity musí být proveden jen zákonem, nikoli ministerskou vyhláškou... rozsah zásahu do tělesné integrity (vpravení cizí látky jehlou do těla dítěte) ponecháme na ministerské vyhlášce, aniž bychom zákonem jakkoli vymezili podmínky očkovací povinnosti a toho, jaká onemocnění budou očkovací povinnosti podléhat. Zákonné zmocnění nejen že neobsahuje jmenovitý výčet nemocí, proti nimž je očkování povinné, ale dokonce ani jakkoli nestanoví kritéria, kterými se má ministerstvo při stanovení rozsahu očkovací povinnosti řídit.“

V súvislosti s argumentom pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky, zhodným s väčšinou pléna českého ústavného súdu, že určenie frekvencie, rozsahu a spôsobu očkovania je otázkou, ktorú treba ponechať výlučne na odborníkov, sa v tomto odlišnom stanovisku uvádza: „Navíc nelze souhlasit s tím, že povinné očkování je otázkou čistě expertní. Expertní otázkou je, jako prakticky u každé právní úpravy, dodání informací potřebných pro rozhodnutí, čili například jak je daná nemoc nebezpečná, jakým způsobem je přenosná a tedy nakažlivá, jak účinná je očkovací látka atd. Nicméně to, zda v dané situaci převáží ochrana veřejného zdraví nad právem jednotlivců na fyzickou integritu, teda hledání optimální rovnováhy mezi těmito soupeřícími zájmy, je otázka politická a právní. Na tomto rozlišení stojí i dosavadní judikatura Ústavního soudu týkající se výhrady zákona při zásazích do základních práv, kterou však většina v tomto případě po hříchu zcela opomíjí. Podle této judikatury otázky odborné (srov. níže uvedené příklady z poslední doby) mohou být upraveny podzákonnými předpisy, avšak otázky politické, mezi něž patří stanovení rovnováhy mezi ústavně chráněnými zájmy, musejí být upraveny v zákoně.“

Taktiež poukázala na časť odlišného stanoviska, ktorá sa zaoberá argumentom o tom, že úprava povinnosti očkovania vyhláškou je nevyhnutná na to, aby poskytovala potrebnú flexibilitu: „Jsem převědčena, že kvalitní zákonná úprava, která po náležité parlamentní debatě vytvoří pravidla, za jakých okolností proti jakému typu nemocí a v jakém rozsahu je možno dočasně stanovit očkovací povinnost pod zákonným předpisem by měla úplně jinou kvalitu zásahu do základních práv než stávající biankošek udělený napadeným zákonem ministru zdravotnictví či několika očím veřejnosti skrytým expertům vytvářet plnou očkovací politiku našeho státu bez jakékoli demokratické a soudní kontroly. Jinak řečeno, nic nebrání zákonodárci, aby přijal takovou zákonnou úpravu, která stanoví pro standardní stav očkovací povinnost přímo v zákoně a pro mimořádné stavy umožní krátkodobě, v zákonných mezích, stanovit očkovací povinnost podzákonným předpisem. To, že tak zákonodárce neučinil, však neobstojí jako

důvod pro stanovení všech důležitých aspektů očkovací povinnosti v podzákonných předpisech za všech okolností.“.

Zároveň poukázala na predmetné stanovisko v súvislosti s testom proporcionality, vo vzťahu ku ktorému sa v odlišnom stanovisku uvádza: „Stávající právní úprava i praxe neobstojí v testu potřebnosti z důvodu, že neurčuje pouze onemocnění, proti nemuž musí být osoba očkována, ale i typ vakcíny, která k tomu musí být použita a dokonce i v jakých dávkách má být aplikována. Pod různými sankcemi je tedy předepsáno, jakou očkovací látku musí rodiče bezvýhradně akceptovat pro očkování svého dítěte. Přičemž pro ochranu veřejného zdraví rozhodně postačí, aby byla stanovena nemoc a věk dítěte, do kdy musí být dítě proti této nemoci očkováno, nikoli vyhláškou stanovená povinnost v jakých konkrétně časech a jakou kombinací vakcíny musí být děti očkovány.“.

Rovnako tak namietala, že v prejednávanej veci absentuje aplikácia Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny z 04. apríla 1997 (ďalej len „Dohovor“). Slovenská republika podpísala a prijala Dohovor dňa 04. apríla 1997, pričom platnosť nadobudol pre Slovenskú republiku dňom 01. decembra 1999 a bol uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 40/2000 Z.z. Poukázala na čl. 5 Dohovoru, v zmysle ktorého zásah v oblasti zdravia sa môže vykonať iba vtedy, ak osoba, ktorej sa týka, bola informovaná a so zásahom vyjadrila súhlas. Pred zákrokom musí byť osoba primerane informovaná o jeho účele a povahe, ako aj o následkoch a rizikách zákroku.

Zároveň súdu prvého stupňa vyčítala, že sa v rozsudku nijako nevysporiadal s argumentom žalobkyne, že lekárka, ktorá mala očkovanie vykonať, žalobkyňu nepoučila o jeho možných následkoch a rizikách. Nepoučila ju ani o zložení očkovacej látky. Namietala, že z uvedeného dôvodu nemohla k vykonaniu očkovania svojej dcéry udeliť informovaný súhlas. Mala za to, že s ohľadom na čl. 5 Dohovoru mala právo povinné očkovanie odmietnuť. Ďalej uviedla, že právo na poskytnutie informovaného súhlasu môže byť tiež obmedzené len zákonom a len v záujme ochrany verejného zdravia.

Taktiež namietala, že nie sú zverejňované údaje o poškodeniach, zmrzačeníach, či dokonca úmrtiach očkovaných osôb. Zdôraznila, že pri všetkých ostatných liečivách existuje prísna povinnosť informovať na dostupnom príbalovom letáku o zložení a možných negatívnych vedľajších účinkoch liečiva. Avšak pri vakcínach príbalové letáky obsahujúce potrebné informácie, a ani možnosť vybrať si z viacerých vakcín, neexistujú. Doplnila, že aj v prípade, ak právo na súkromie jednotlivca ustúpi ochrane verejného záujmu, stále zostávajú zachované ostatné súvisiace práva jednotlivca, v tomto prípade najmä právo byť informovaný o účele, povahe zákroku, o jeho následkoch a rizikách.

V závere odvolania uviedla, že súčasná koncepcia povinného očkovania neguje základné právo na súkromie. Mala za to, že koncepcia očkovania bola vytvorená za socializmu a jej základom je popieranie možnosti jednotlivca rozhodovať o sebe samom, ako aj favorizovanie verejného záujmu bez overenia, či taký záujem v konkrétnom konflikte spoločenských záujmov a hodnôt naozaj existuje.

Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol odvolanie žalobkyne v plnom rozsahu zamietnuť a napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/15/2014-64 zo dňa 02. júla 2015 v plnom rozsahu potvrdiť. Uviedol, že v zmysle Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky ak návrh predpokladá vydanie vykonávacieho právneho predpisu, splnomocnenie na jeho vydanie napríklad znie: „Podrobnosti o ...ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo...“; neukladajú sa tu žiadne bližšie vymedzenia hraníc vykonávacieho predpisu, v ktorých je podzákonná úprava prípustná, alebo v ktorých by sa mohla podzákonná norma pohybovať tak, ako na to žalobkyňa poukazuje v podanom odvolaní. Následne ku námietke žalobkyne, že súčasná právna úprava v zákone č. 355/2007 Z. z. a v platnej vyhláške č. 585/2008 Z. z. je v rozpore s ústavným poriadkom poznamenal, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL. ÚS 10/2013-146 zo dňa 10. decembra 2014 nevyhovел návrhu Krajského súdu v Nitre na vyslovenie nesúladu § 51 ods. 1 písm. d/ a § 62 písm. a/ zákona č. 355/2007 Z. z. a § 6 vyhlášky č. 585/2008 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky. Uviedol, že orgány verejného zdravotníctva Slovenskej republiky sú povinné konať v súlade so zákonmi Slovenskej republiky a nie sú pri svojej činnosti viazané právnym názorom českej ústavnej sudkyne Kateřiny Šimáčkovéj. Európska

únia zaviedla prísny systém na hodnotenie bezpečnosti lieku, pričom očkovacie látky patria medzi lieky. Očkovacie látky, používané v Slovenskej republike sú riadne registrované v rámci Európskej únie a aj v rámci národnej registrácie a ich kvalita sa posudzuje podľa požiadaviek Európskeho liekopisu. Očkovacie látky patria medzi liečivá, preto by nemali byť iným spôsobom posudzované nežiaduce účinky po očkovaní ako nežiaduce účinky po aplikácii iných liekov. Ústava Slovenskej republiky garantuje občanom zdravotnú aj sociálnu starostlivosť. Ak by sa vyskytol prípad, že by bolo dieťa alebo dospelý poškodený očkovaním, bude mať k dispozícii všetky diagnostické, liečebné a rehabilitačné postupy podľa jeho zdravotného stavu hradené zo zdravotného poistenia. U takto postihnutého by v prípade trvalých následkov vznikol aj oprávnený nárok na dávky zo sociálneho poistenia.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, že právo na poskytnutie informovaného súhlasu môže byť tiež obmedzené len zákonom a len v záujme ochrany verejného zdravia, poznamenal, že ochrana, podpora a rozvoj verejného zdravia je vecou celospoločenskou, t.j. celej populácie a zabezpečenie verejného zdravia nie je možné ponechať na slobodnej voľbe jednotlivca. Preto ani zákon č. 355/2007 Z. z. takéto ustanovenie o akomkoľvek odmietnutí ktorejkoľvek povinnosti, ustanovenej týmto zákonom nemá, teda ani zástupca dieťaťa nemá právo odmietnuť jeho povinné očkovanie.

K tvrdeniu, že sa nezverejňujú údaje o poškodeniach, zmrzačeníach, či dokonca úmrtiach očkovaných osôb uviedol, že ide o konkrétnymi skutočnosťami nepodložené tvrdenia, ktoré môžu byť považované aj za poplašné správy. Ďalšie tvrdenia žalobkyne o tom, že lekárka jej o možných negatívnych účinkoch očkovania nič nepovedala, pokladal za tvrdenie proti tvrdeniu s tým, že na všetky otázky mohla dostať odpoveď na vyššie uvedenom ústnom pojednávaní, na ktorom ale vyhlásila, že očkovanie odmieta z presvedčenia. Doplnil, že písomná informácia pre používateľa a súhrn charakteristických vlastností lieku sú súčasťou dokumentácie ku každému lieku, vrátane očkovacích látok. Štátny ústav pre kontrolu liečiv v rámci schvaľovania dokumentácie o očkovacej látke schvaľuje aj uvedené dokumenty, ktoré sú vypracované v súlade s platným medzinárodným liekopisom a s pokynmi Európskej liekovej agentúry. Zdôraznil, že v súlade s legislatívou platnou v Slovenskej republike je každý lekár povinný hlásiť nežiaduce reakcie v súvislosti s aplikáciou liečiv. Očkovanie ako prevencia prenosných ochorení sa vykonáva v záujme jednotlivca aj celej spoločnosti. Tvorí mimoriadne dôležitú súčasť zdravotnej starostlivosti o obyvateľstvo. Taktiež dal do pozornosti § 6 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého ošetrojúci zdravotnícky pracovník je povinný informovať o účele, povahe, následkoch a rizikách poskytnutia zdravotnej starostlivosti, o možnostiach voľby navrhovaných postupov a rizikách odmietnutia poskytnutia zdravotnej starostlivosti. Dodal, že nie je v kompetencii orgánov verejného zdravotníctva posudzovať postup ošetrojúceho lekára pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti ani hodnotiť jeho odbornosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250a ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. septembra 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne, a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení splnenia podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd Slovenskej republiky so zvážením právnych názorov vyslovených v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL. ÚS 10/2013-146 zo dňa 10. decembra 2014 stotožňuje so

skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

Súčasne Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobkyňou. Podľa súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/84/2007, sp. zn. 6Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/33/2008, sp. zn. 2Sžo/5/2009 či sp. zn. 8Sžo/547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

Následne uvádza, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 OSP umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Predovšetkým Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konanie v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytykala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 OSP), Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd vo svojom odôvodnení sa zaoberal rozsahom práv žalobkyne, ako matky maloletej K. N.. Predovšetkým v súvislosti s úpravou povinného očkovania sa zamerlal na ústavný rozmer uloženej povinnosti zákonného zástupcu maloletého dieťaťa, ktorá je vo vzťahu k procesu prevencie nakaľivým chorobám špecifikovaná na základe veku dotknutého dieťaťa a druhu prevencie vo vyhláske č. 585/2008 Z. z.

Táto právna rovina a s ňou spojené sporné otázky výkladu boli doriešené vo vyššie citovanom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky a preto námietka žalobkyne bola v tejto rovine vyhodnotená ako nedôvodná.

V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazniť, že vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky meritórne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

Z uvedeného dôvodu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v tejto veci stotožňuje s právnym názorom vysloveným iným senátom v tejto veci, a to prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Szd/1/2013 zo dňa 16. apríla 2014, a preto aj ďalšie námietky žalobkyne vyhodnotil ako irelevantné. V uvedenom rozsudku sú vyslovené (odvolací súd cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 OSP v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich nižšie vyslovených záverov, v

podrobnostiach je text rozsudku zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu) nasledujúce právne názory:

„Najvyšší súd SR považuje právny názor Krajského súdu v Trnave zatiaľ z právneho hľadiska za súladný s vnútroštátnou právnou úpravou a to totiž v časti pokiaľ sa stotožnil so žalovaným v tom, že žalobkyňa ako rodič maloletej tým, že nezabezpečila plnenie povinností uložených podľa § 51 ods. 1 písm. d/ a ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z. v spojení s § 5 ods. 3 a § 6 ods. 1, 2 vyhlášky č. 585/2008 Z. z. a odmietla dať zaočkovať mal. L., dopustila sa ako zákonný zástupca dieťaťa podľa § 56 ods. 1 písm. k/ zákona č. 355/2007 Z. z. priestupku, za ktorý možno uložiť pokutu.

Najvyšší súd SR si pre úplnosť veci dovoľuje vzhľadom na vyššie uvedenú konštatáciu krajského súdu upriamiť ďalšiu rozhodovaciu činnosť správneho orgánu, vzhľadom na protichodné argumentácie procesných strán, i na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu zo dňa 15. marca 2012 vo veci Sergej Dmitrijevič Solomakhin proti Ukrajine (Sťažnosť č. 24429/03), v ktorej veci sa EŠLP zaoberal i obdobnými problematickými otázkami, ktoré sú predmetom i tohto konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si v súvislosti s vyššie uvedeným rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci Solomakhin proti Ukrajine dovoľí poznamenať, že v súčasnosti časť odbornej obce ako aj médiá viackrát reagovali v spojitosti s viacerými prípadmi týkajúcimi sa Slovenskej republiky vo veciach núteného očkovania maloletých detí nie príliš objektívnymi tvrdeniami, že Solomakhinova rodina obdržala spravodlivé zadosťučinenie 2 400 EUR vraj za nútené očkovanie a že na takéto odškodnenie za nútené očkovanie by tak mohol mať nárok každý aj na území Slovenskej republiky, kto by sa na súd obrátil z dôvodu, že k očkovaniu bol nútený zákonmi alebo úradmi.

Najvyšší súd SR i pre ďalšiu rozhodovaciu činnosť správnych orgánov v Slovenskej republike v súvislosti s povinným očkovaním maloletých detí vzhľadom na uvedené považuje za potrebné poukázať na okolnosti prípadu vo veci Solomakhin, ktoré vyplývajú z vyššie uvedeného rozsudku EŠLP:

V odseku 28. spomínaného rozsudku EŠLP sa uvádza, že „Odvolávajúc sa na článok 2 Dohovoru, sťažovateľ sa sťažoval na ujmu na zdraví, ktorú mal utrpieť v dôsledku údajnej nevhodnej lekárskej starostlivosti. Konkrétne sa sťažoval, že výsledkom očkovania zo dňa 28. novembra 1998 boli viaceré chronické ochorenia. (...) Článok 8 Dohovoru, ktorý je relevantným právnym predpisom a ktorý znie nasledovne:

“1. Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného (...) života (...)

2. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných.“

EŠLP v rozsudku uvádza, že „povinný lekársky zásah, ak je čo i len minimálnej dôležitosti, činí zásah do tohto práva [právo na rešpektovanie súkromného života garantované čl. 8 Dohovoru] (...). Povinné očkovanie - ako nedobrovoľná lekárska starostlivosť - rovnako činí zásah do práva na rešpektovanie súkromného života.“ Z rozsudku EŠLP je teda jednoducho čitateľné, že obe procesné strany sa zhodujú, že k zásahu do tohto práva došlo.

Vzhľadom na uvedený podstatný obsah rozsudku EŠLP podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR je nesmierne dôležité zdôrazniť, že právo na rešpektovanie súkromného života (článok 8 ods. 1 Dohovoru) nemožno považovať za právo absolútne a preto zásah do tohto práva automaticky neznamená aj porušenie tohto práva. EŠLP štandardne skúma nasledujúce tri kritériá pri posudzovaní, či je zásah porušením práva: 1) či bol zásah vykonaný v súlade so zákonom, 2) či sledoval legitímny cieľ a 3) či bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR z rozsudku vo veci Solomakhin proti Ukrajine možno vyvodiť v súvislosti s povinným očkovaním maloletých detí záver, že právo na rešpektovanie súkromného života (článok 8 ods. 1 Dohovoru) nemožno považovať za absolútne. Fyzická integrita človeka je obsiahnutá v koncepte "súkromného života", pričom povinný lekársky zásah, ak je čo i len minimálnej dôležitosti, činí zásah do tohto práva. Povinné očkovanie potom ako nedobrovoľná lekárska starostlivosť rovnako činí zásah do práva na rešpektovanie súkromného života, ktoré zahŕňa osobnú, fyzickú a mentálnu integritu garantovanú článkom 8 ods. 1 Dohovoru. Takýto zásah preto neznamená automaticky porušenie práva, ak je vykonaný v súlade so zákonom, ak sleduje legitímny cieľ ochrany zdravia a je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti (článok 8 ods. 2 Dohovoru).

V odseku 35 rozsudku ESLP explicitne konštatuje, že „tento zásah [vo veci Solomakhin] bol jasne v súlade so zákonom a sledoval legitímny cieľ ochrany zdravia,“ pričom v nasledujúcich odsekoch rozsudku ESLP dospel k záveru, po posúdení relevantných okolností a faktov, že tento zásah bol nevyhnutný v demokratickej spoločnosti.

Predtým ako štrasburský súd dospel ku všeobecnejšiemu záveru, sudcovia starostlivo posudzovali, či „lekársky zásah nebude sťažovateľovi na ujmu do takej miery, že by narušil rovnováhu záujmov medzi sťažovateľovou osobnou integritou a verejným záujmom ochrany zdravia obyvateľstva (...).“

Najvyšší súd SR v danom prípade, vzhľadom na obsah a na právne závery vyplývajúce z rozsudku ESLP vo veci Solomakhin proti Ukrajine, zdôrazňuje že postupom ukrajinských súdov došlo vo vzťahu k sťažovateľovi Solomakhinovi iba k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý hovorí o práve na spravodlivé súdne konanie a nie aj k porušeniu článku 8 Dohovoru, ktorý hovorí o práve na rešpektovanie súkromného a rodinného života. Teda suma 2400 EUR bola priznaná rodine sťažovateľa za prieťahy v súdnych konaniach, ku ktorým došlo postupom ukrajinských súdov, teda za porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru. Spravodlivé zadosťučinenie, o ktoré sťažovateľ žiadal za údajné porušenie článku 8 Dohovoru, ESLP pochopiteľne odmietol priznať, keďže dospel k záveru, že k žiadnemu porušeniu článku 8 Dohovoru nedošlo.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti za daného skutkového a právneho stavu veci sa Najvyšší súd SR stotožnil s právnym názorom krajského súdu, že žalobkyňa tým, že odmietla dať zaočkovať mal. L., dopustila sa ako zákonný zástupca dieťaťa podľa § 56 ods. 1 písm. k) zákona č. 355/2007 Z. z. priestupku, za ktorý správny orgán oprávnene uložil sankciu.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcov o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne, a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc za správny nielen jeho výrok ale čiastočne aj jeho odôvodnenie, ktoré je v časti týkajúcej sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu vo veci uloženia pokuty logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tejto časti rozhodnutia žiadny rozpor s Občianskym súdnym poriadkom, ani správnym poriadkom a preto rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.“

K zvyšku odvolacích námietok, ktoré sú svojim obsahom totožné so žalobnými bodmi, sa už v predchádzajúcom súdnom prieskume vyjadril krajský súd.

Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobkyňou uvádza, že napadnuté rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle osobitných predpisov správneho práva. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobkyňa naplnila skutkovú podstatu priestupku na úseku verejného zdravotníctva.

Vo vzťahu k odvolacej námietke, spočívajúcej v tvrdení o absencii aplikácie Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny v prednáwanej veci,

odvolací súd uvádza, že túto pokladá za neopodstatnenú. Opätovne poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. PL ÚS 10/2013-146 zo dňa 10. decembra 2014, v ktorom vyslovil: „Rozhodnutie zákonodarcu o tom, že určitý druh očkovania bude povinný, je rozhodnutím, ktorým realizuje ústavným poriadkom danú (pomernie širokú) možnosť legislatívnych zásahov v oblasti verejného zdravotníctva, stanovenú o. i. explicitne aj v čl. 26 <. Dohovoru o ochrane ľudských práv a dôstojnosti človeka v súvislosti s aplikáciou biológie a medicíny. Ide o rozhodnutie, ktoré je v prvom rade otázkou politickou a expertnou, a preto je tu i veľmi obmedzená možnosť ingerencie ústavného súdu. Takéto rozhodnutie zákonodarcu vychádza z pomernie veľkého priestoru pre politické uváženie (margin of appreciation), v rámci ktorého nie je možné rozhodnutie zákonodarcu (resp. vykonávacieho právneho predpisu exekutívy) o ustanovení povinnosti podrobiť sa určitému druhu očkovania bez ďalšieho preskúmať.“

Odvolací súd nemohol prihladiť ani na námietku žalobkyne, že lekárka, ktorá mala očkovanie vykonať, žalobkyňu nepoučila o jeho možných následkoch a rizikách, ani o zložení očkovacej látky, z ktorého dôvodu nemohla k vykonaniu očkovania svojej dcéry udeliť informovaný súhlas. V nadväznosti na uvedené dáva do pozornosti, že zo zápisnice z ústneho pojednávania vo veci predmetného priestupku na úseku verejného zdravotníctva zo dňa 11. septembra 2013 na správnom orgáne prvého stupňa vyplýva, že žalobkyňa vyhlásila, že nezabezpečila povinné očkovanie maloletej dcéry z presvedčenia, ako aj, že má obavy z prípadných nežiaducich účinkov očkovania na jej zdravie. Zároveň dodáva, že žalobkyňa mohla dostať na svoje otázky odpovede aj na vyššie uvedenom prejednávaní priestupku na prvostupňovom orgáne a následne rozhodnúť o zabezpečení povinného očkovania dieťaťa.

Rovnako tak neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa ani námietky žalobkyne vzťahujúce sa na odlišné stanovisko sudkyne Kateřiny Šimáčkovej k výroku i k odôvodneniu nálezu pléna Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 19/14 zo dňa 27. januára 2015. Skutočnosti uvádzané v odlišnom stanovisku sa svojím obsahom zhodujú s vyššie uvedenými odvolacími námietkami, s ktorými sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v predchádzajúcom texte rozhodnutia už zaoberal, pričom dospel k záveru o ich neopodstatnenosti.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobkyne ako aj s prihladnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozsudku sp. zn. 2Szd/1/2013, pri ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 OSP rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnej žalobkyni náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému zo zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval

podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

**Poučenie:**

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.